

Tertio ait Apostolus in eodem Cap. V. Epist. Secund. ad Corinth. *Qui sumus in hoc tabernaculo, ingemisimus gravati, eo quod nolumus exsolvari, sed superestri Sec. Sciens quoniam dum sumus in Corpore, peregrinamur a Domino (per Filium enim ambulamus, & non per speciem) Audemus autem, & bonam voluntatem habemus, magis peregrinari a Corpore, & Præsentes esse ad Deum. Evidens est Peregrinari a Domino significare absentiam a Domino, hoc est, nos heic positos, a reali ejus presentia sanctos vivere; Peregrinari a Corpore separationem Animæ ab ipso Corpore. Si ergo Apostolus melius sibi futurum ait, si Anima sua e Corpore abeat, ut sit Præsens ad Deum: nonne tenes, Sanctorum Animas hinc evolantes illico ferri ad beatificam præsentiam Dei? Propterea jure sanctus Thomas Aquinas in Commentar. ad hunc locum scribit: *Confutatur per hæc verba error dicentium, Animas Sanctorum decedentium non statim post mortem deduci ad visionem Dei. Nam frustra Sancti auderent et desiderarent peregrinari a Corpore, si separati a Corpore non essent Præsentes ad Deum. Et ideo dicendum est, quod Sancti statim a morte vident Deum per essentiam, & sunt in celesti Mansionem. Etiam quoque vir inter Catholicos doctissimus ex his Pauli verbis deducit, evidenter ostendit, Sanctorum Animas Corporibus exutas (sive a Corpore peregrinantes; utroque enim modo loquitur Apostolus) esse Domino Præsentes, & quidem eo modo, ut jam non per Filium ambulent, sed per speciem teneant. Hoc autem est, Deum clara, & per essentiam intueri. Neque dissentit inter Britannos prælaudatus Hammondus. Immo Calvinus ipse ab hoc loco convictus, affirmare coactus fuit, Justorum animas, mox ut e Corpore migrant, ferri ad præsentiam Domini. Hoc idem tradidere Patres, ex quibus unum seligo, Chryostomum videlicet, qui disertè hinc sententiam eandem eliciebat Homil. x. in Epistol. II. ad Corinth. cap. v. En ejus verba ad hunc ipsum locum: *Præstantius est, cum Christo esse, quam Corpus a corruptione liberum accipere. Sensus autem horum verborum est hujusmodi. Vitam nostram is non extinguit, qui nos oppugnat, ac morte afficit. Ne timeas: fidem animam præbe, quam conderis atque obtruncaris. Neque enim ille dumtaxat te a corruptione vindicat, ac gravi sarcina levat; sed etiam ad DOMINI CONSPECTUM CONFESTIM (*taxius*) TRANSMITTIT. Et profecto, si dum Anima cum Corpore conjuncta est, peregrinator a Domino, hoc est, a præsentia Dei, ejusque beata fruitione longe abest (nemo enim, in carcere corporis vivens, ad videndum Deum facie ad faciem admittitur) consequens est, ut peregrinari a Corpore (id est separari a Corpore) vehementer cupiat, atque in eum locum transferri, ubi sit Præsens ad Dominum, hoc est emigrare ad Cœlestem Gloriam. Si tantummodo post Resurrectionem Corporum speranda esset hæc Gloria, non dixisset Apostolus ad eam nos duci, postquam desinit Anima versari cum Corpore, sed quidem in fine Mundi, qui quando futurus sit, omnino incertum est. Atqui Paulus aperos docet, ideo exitum ab hac vita Justis exoptari, quia soluti a***